

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 március Hónapló

Dalos György: A tölgy, a bambusz és egy hitszónoklat

Berlin, 2013. február 8.

Friss hír: Jörg-Uwe Hahn, az FDP hesseni tartományi elnöke s egyben ottani integrációs minisztere a Frankfurter Neue Presse-nek adott interjújában a következőt találta mondani: „Mindazonáltal ami Philipp Röslerrel illeti, tudni szeretném, eljutott-e már társadalmunk odáig, hogy továbbra is el tud viselni egy ázsiai kinézetű alkancellárt.” Erre fel Günter Rudolph, az SPD hesseni parlamenti csoportjának elnöke, tüstént tiltakozott, mondván, hogy itt stílusbeli kisiklásról van szó, amely „azt mutatja, hogy az integrációs miniszternek szemmel láthatóan rasszista tendenciái vannak”. Rasszizmust emlegetett a Zöldek tartományi frakcióvezetője is, a Balpárt parlamenti csoportjának elnöknője pedig még keményebben fogalmazott: „Azzal, hogy Philipp Rösler kinézetére célozgat, Hahn a hatalmi harc legalacsonyabb fiókjába nyúl”, miáltal „hesseni integrációs miniszterként nyilvánvaló és tarthatatlan pozícióba került”. Az érintett a támadásokat azzal hárította el, hogy nyilvánvalóan félreértették, neki Rösler ellen semmi kifogása, Rösler mint szövetségi miniszter jól teljesít, s ő, Hahn mindössze az országban „nyíltan vagy fű alatt terjedő rasszizmusra” kívánta felhívni a figyelmet.

El ne feledjem: Philipp Rösler nem egyszerűen ázsiai kinézetű, hanem ázsiai is. A dél-vietnami Kháhn Hung községben született a háború vége felé, 1973-ban. Szüleit nem ismerhette meg, egy saigoni árvaházban gondozták, míg nem kilenc hónapos korában egy nyugatnémet házaspár örökbe fogadta. Hamburgban, majd Hannoverben nőtt fel, orvosi diplomát szerzett, de már korán belevetette magát a politikába. Évekig az Ifjú Liberálisok mozgalmában tevékenykedett, s onnan került idővel a „felnőtt” pályára. Csillaga a kilencvenes évek végétől emelkedett. A liberális pártnak előbb helyi, alsó-szászországi, majd országos főtitkára lett, amikor pedig az FDP a 2009-es választások után koalícióra lépett a CDU-val, az így megalakított kormányban előbb az egészségügyi, majd 2011-ben a gazdasági tárcát kapta meg, s egyúttal, a koalíciós szerződés alapján az alkancellári székbe is ő ülhetett bele. Valljuk meg: negyvenéves korban példátlan politikai pályát futott be.

No már most, a történetben az a furcsa, hogy a Rösler származására vonatkozó célzás nem a rivális politikai erők valamely képviselőjének, hanem saját párttársának a szájából hangzott el. A megfogalmazás kétségkívül óvatos volt, semmiképpen sem közvetlenül támadó, olyannyira nem, hogy még az interjúkészítő újságíró is elsiklott fölötte. A pártéletet belülről ismerők azonban pontosan tudták, hogy milyen kontextusba ágyazódott be a látszólag ártalmatlan mondatocská. 2012 májusában Rösler az FDP hesseni tartományi pártkongresszusát megnyitva az alábbi metaforával jellemezte saját politikáját. „A bambusz ingadozik a szélben, hajladozik a viharban, de nem törik.” Mire a helyi pártvezető, Rainer Brüderle ekként vágott vissza: „A politikában nem azzal szerzünk hitelességet, ha ingadozunk, mint a bambusz szára, hanem ha megállunk, mint a tölgy. Ezért is honosabb mifelénk a tölgy.” Nos, ez a Brüderle volt a

botrány igazi főszereplője.

Brüderle húsz évvel idősebb Röslernél, de karrierje szerényebben alakult, mint ifjabb párttársáé és jövőre nézve sem voltak biztatóbb kilátásai. Egyáltalán, a közvélemény-kutatók szerint az FDP szénája nem áll jól – a 14 százalékból, amely 2009-ben a parlamenti algebra révén bevitte őket a kormányba, jó, ha annyi marad az idei őszi választásokra, amennyivel átléphetik a Bundestag küszöbét. Csakhogy januárban a komor jóslatokra rácáfolva az alsó-szászországi liberálisok 9,9 százalékot szereztek, és ezt bátorító előjelnek tekintették. Ekkor tört ki a konfliktus a „tölgy” és a „bambusz” között: mindketten a párt listavezetőiként akartak fellépni, olyannyira, hogy Rösler akár pártfőtitkári tisztét is odadobta volna vetélytársának, ám az nem tartott rá igényt. Végül zárt ajtók mögött megegyeztek. Brüderle lesz „a párt arca”. Hogy a becsvágyon kívül netán felfogásbeli különbségek is szembeállítják-e őket, ez mindmáig nem derült ki.

Kiderült azonban másvalami: Laura Himmelreich, a Stern magazin ifjú újságírója január végén némi késéssel bár, de közreadta, hogy épp egy évvel azelőtt az FDP nagyszabású fogadásán Brüderle megengedhetetlen szabadossággal viselkedett vele: mellének méreteire utalva megjegyezte, hogy azok bizony egy dirndlit is kitöltenének, majd a fogadás végén kissé kaptatosan megjegyezte, hogy „a politikusok mindig belehabarodnak a szép újságírókba”. Ebből aztán heves szexizmus-vita robbant ki, s aki ismeri Németországot, tudja, hogy az ilyesmi a közszereplőkre nézve rosszul végződhet. Hahn ebben a lélektani helyzetben tette meg ominózus célzását Rösler küllemére. A két legfrissebb fejlemény: Rösler megvédte Brüderlét a szexizmus, Hahnt pedig a rasszizmus vádjától. Utóbbiról szólva hozzátette, hogy „nemcsak sokéves közös politikai munka, hanem személyes barátság is” összeköti őket. Ezzel az ügy – következő koccanásig – el van boronálva. Ugyanakkor egy ifjú liberálisnak a tartományi választási kampány idén valaki azt mondta: „Szavaznék én rátok, ha leráznátok magatokról ezt a kínait!” Történt mindez a pártstandon, a hannoveri pályaudvarhoz közeli aluljáróban. Az aluljáróban még a németek is kevésbé adnak a politikai korrektségre.

Hadd finomítsak én is magamon: korábbi naplójegyzetemben (MV, 2013. január) Matolcsy György rovására mulatoztam, pontosabban egy neki tulajdonított eszmefuttatáson ironizáltam, amely a magyar gazdaságot péniszhez hasonlítva szólt a gondokról és a tennivalókról. Egy olvasói levél figyelmeztetett, hogy a satírához felhasznált Hírcsárda nevű portál valójában paródiát közölt, amilyenből mostanában oly sok lebeg a virtuális térben. Noha a szövegben magam is nyitva hagytam a miniszter által egyébként nem cáfolt beszéd hitelességét, hadd hozzam fel mentségemre, hogy a mai helyzetben alig van olyan képtelen kijelentés vagy eszmefuttatás, amelyet nem hinnék el elsőre. És mennyi minden jöhet még a közeljövőben, amit muszáj lesz elhinnem!

Döbbenet néztem a videón Burányi Roland, a keceli plébános beszédét, amelyben keményen koprédikálta a városka fideszes vezetését, élén Haszilló Ferenc polgármesterrel. A konfliktus tárgya elsődlegesen az, hogy úgymond, a várost tönkretették, megszüntették a helyi lapot és a tévét is, márpedig utóbbi rendszeresen közvetítette a miséket. „Milyen furcsa fintora a sorsnak – kiáltotta a zöld reverendás, korpulens lelkész –, hogy a lekommunizált előző polgármester saját zsebből fizette az első miseközvetítéseket. Most pedig ez a jobboldali bagázs megszünteti. És meg sem fordul a fejükben, hogy saját zsebből tegyenek a közösségükért valamit.” Igen, bagázs és banda, ilyen kemény szavakkal ostorozta Isten szolgája a kétharmados párt helyi hatalmasságait, mi több, tüntetésre szólította fel Kecel népét „ezen

átkos rendszer ellen”. Végül pedig nyilvánosan kitiltotta „minden egyházi intézményből, így a katolikus iskolából is” a polgármestert és vele együtt a teljes Fidesz-frakciót. Pátosza hamisítatlan volt, hangereje félelmetes. A tüntetésen azután – ezt már a sajtóból tudom – valamelyest lelohadtak a bundás szenvedélyek az önkormányzat és a helyi egyház között. Burányi atya a közelgő nagyböjtre való tekintettel engesztelő kezét nyújtotta Haszilló Ferencnek, s a polgármester is a békesség hívének mutatkozott.

Isten ments, hogy állást próbáljak foglalni ebben az ügyben, amelynek igazi hátterét nem ismerem. Lehet, hogy a tiszteletes kissé elragadtatta magát, és a kilencezer főnyi községnek a helyi média fenntartása meghaladja az anyagi erejét. Erre vallott, hogy a kiközösítő szónoklatban a „banda”, a „bagázs” és az „átkos rendszer” mellett a pénz, mint olyan is említődött. Pontosabban: Burányi Roland rosszul felhasznált vagy hiányzó milliókról beszélt, és ezek kapcsán kimondta a bűvös szót: „forrásmegvonás”.

Erről persze, nekem, se nem hívőnek, se nem keceli polgárnak azonnal eszembe ötlött a magyar kultúra, színházak, filmek, múzeumok, könyvkiadás nyomora s a hatalmasok önkénye. S arra gondoltam: de jól jönne nekünk egy ilyen ékes szavú papi személy, afféle modern Kapisztrán János vagy Nagybotú Lőrinc, aki egy-egy újabb kultúrpolitikai puccs, megszorítás, kiszervezés, álpályáztatás után, mondjuk, a Bazilika szószékéről kiprofektálná a pogány minisztereket, államtitkárokat, és tüntetésre hívná ellenük városunk apraját-nagyját. A tüntetésen azután engesztelő szavakat találna, abban bízva, hogy attól a hatalomtól, amelyet képvisel, talán még ők is félnek.

[Tetszik](#)

Legyél az első az ismerőseid közül, akinek ez tetszik.

Kapcsolódó írások:

1. **Dalos György: Fantomképek** Berlin, 2010. április 7. Reggel, még kissé kábán, merthogy a...
2. **Dalos György: Mong Attila csöndje** Amikor azon a decemberi hajnalon Mong Attila műsorvezető Bogár Zsolt...
3. **Dalos György: A történelem csapdái** Berlin, 2011. szeptember 5. Nem szabad bízni a forrásokban. Lám,...
4. **Dalos György: Egy hét Mubarakkal** Berlin–München, 2011. február 6. Hétfő este komputerem képernyőjén egyszer csak...
5. **Dalos György: Vadulunk** Berlin, 2012. szeptember 7. Fábri Péter barátom átküld nekem egy...

Cimkék: [Dalos György](#)